

Ιφιγένειες, μυθιστόρημα, άνεμος εκδοτική, Αθήνα 2012

Περίληψη, οπισθόφυλλο

Ολόκληρη ζωή φαίνεται πως περίμενε να πάρει το αίμα της πίσω η Αρετή. Ολόκληρη ζωή άκουγε καταπρόσωπο ή πίσω από την πλάτη της, «η κόρη του φονιά», «η κόρη του φονιά», υποτιμητικά, μειωτικά, λες κι εκείνο το πρωί του Μαΐου του 1914 εκείνη είχε σηκώσει το χέρι της οπλισμένο εναντίον του Θωμά. Ήθελε να τιμωρήσει όλους αυτούς που από την τρυφερή παιδική της ηλικία την αποκαλούσαν έτσι. Λες και δεν είχε άλλο όνομα, λες και ο πατέρας της ο Σήφης δεν είχε κάνει τίποτε άλλο στη ζωή του εκτός από τον φόνο. Ήθελε να τιμωρήσει τον δάσκαλο, τους χωριανούς της, τη μοίρα της την ίδια... Όσο ήταν μικρή και δεν μπορούσε να καταλάβει το βάρος που κουβαλάνε οι λέξεις, δεν την ενοχλούσε. Τώρα, όμως, δεν μπορούσε να το ανεχτεί πια. Δεν ήταν δικό της λάθος και δεν ήθελε να εξακολουθεί να το χρεώνεται. Ο πατέρας της το είχε πληρώσει με τη φυλακή, η αδερφή της η Ερωφίλη με έναν γάμο αταίριαστο, με μια ζωή στη σιωπή και μ' έναν πρόωρο θάνατο... Δεν μπορούσε πλέον να ανεχθεί πως έπρεπε το σφάλμα του πατέρα της να συνεχίσουν να το πληρώνουν και τα παιδιά του, και τα παιδιά των παιδιών του... Οι «Ιφιγένειες» δεν είναι μία αληθινή ιστορία. Είναι πολλές αληθινές ιστορίες μαζί. Ούτε περιορίζεται, τοπικά και χρονικά, στην Κρήτη των αρχών του προηγούμενου αιώνα. Αναφέρεται σε όλες τις Ιφιγένειες ανά τους αιώνες, από την πρώτη εκείνη μυθική φιγούρα έως και τη σύγχρονη εποχή. Σε όλες εκείνες τις γυναίκες που κλήθηκαν κάποια στιγμή να σηκώσουν φορτίο δυσανάλογο με τη φύση και τη δύναμή τους και που είχαν δυο δρόμους να διαλέξουν, εκείνον του αγώνα κι εκείνον τον άλλον, της παραίτησης.

